

Kafamın dolduğu ve içindeki parçaların sağa sola çarptığı günlerin biri. Saydım, üç gündür klavye almamışım elime. Bayram gelince böyle oluyor.

Önceden ne güzel, *smiley nedir?* tarzı yazı yazan *bloglar* vardı. Belki şimdilerde de *emoticon nedir, nasıl yapılır?* yazan bloglar vardır. Hiç rastlamıyorum ama vardır.

Blogculuğun eski havası kalmadı, çünkü maksadı *kendini insanlara okutmak* olanın gideceği yer belli. Bir Facebook, bir Twitter, bir Tumblr. Bunlardan size/bana erişmek bloglardan daha kolay. Birinin aklına gelip de *emin reşah kimdir?* diye Google'a yazmazsa veya yazılarım bir yerden link almazsa, yeni okur bulmam çok zor.

Rüyalara reklam vermek istiyorum. Bunun bir yolu olabilir mi acaba? İnsanlar rüyalarında mesela ellerine aldıkları asada veya bardağın altında adımı görseler ve merak edip Google'a sorsalar. Böyle bir *servis* var mıdır?

Yazıların paylaşılması da, ancak insanların umursadığı konularda yazmakla mümkün. Hasbelkader bazı yazılar gündeme dair oluyor, eskiden gazete okumayı *darlanmak* görmezken daha anlamlı yazılar yazıyordum. Şimdilerdeki gündemim, bazı zamanlar, Allah sizi inandırсын, beni bile sıkıyor.

Başarısızlık korkusu var mı? Biraz var hala, ancak eskisi kadar yok. Hatta eskisine nazaran hiç yok. Yapmaya çalıştığım işlerin meyvelerini bir, iki belki üç seneden önce alamıyorum. Bunlar uzun süren gayret istiyor. Üç sene sonra ne soru çıkacağını bilmediğin bir sınava hazırlandığını ve derecenin ölçebileceğin, seni değerlendirecek kimse olmadığını düşün. Benimki biraz bu hal. İnsanın böyle durumlarda, kendine *ara sınav* uydurması gerekiyor.

Velakin kısa sonuçlu işlerin de genel olarak pek ilgimi çekmediğini farkediyorum. Yapmak istediklerim hep böyle uzun sürecek işler. Birini bitirsem bile *şunu yaptım* diyebileceğim. *Jonathan Strange & Mr Norrell* okudukça, bir roman yazma isteğim ve bu konuda kendime güvenim artıyor. Yazacak zaman bulmak zor tabii, ancak belki de artık böyle bölük pörçük yazıları bırakıp, daha uzun yazılar yazmak lazımdır.

Kimsenin uzun yazı okumadığı ve uzun yazının öldüğü gibi bir düşüncem vardı. Hala etrafa baktığımda uzun yazıları okuyan pek kimse görmüyorum. Daha doğrusu memlekette güzel yazılmış, *uzun yazı* bulmak zor. *Güzel ve uzun roman* hakeza.

Bunların eksikliğin sebebi, bizim bu aceleci dünyaya uyan karakterimiz. Türkler ince işle uğraşmayı seven bir millet değil tecrübem kadarıyla. Uzun uzun şehir inşa edeceğine, gidip başkasının şehrini almak daha kolay ve kazançlı. Üretimle uğraşacağına pazarcılık yapmak daha kolay. Zamanın sathîliğine uyan bir tarafımız var ve bu bizi daha da sathî hale getiriyor. Sadece görünüşten ibaret insanlar, görüntüden ibaret bir takım laflar, adetler, adamlar, giysiler ve törenler. Arada bir takım *taş binalar* çıkıyor ama genelimiz nereye çeksen oraya gider, içini neyle doldurursan, o rengi alır insanlarız.

Belki bütün milletler böyle diyeceğim ama hayır, belki de değil.

Bugün Quora’da bir sorunun cevabını okurken, şimdiki eğitim sisteminin *zanaate* bilgiden daha az önem vermesinin sebebinin, İngilizlerin Doğu Hindistan Kumpanyası’nın adam ihtiyacını karşılamak için kurduğu okullardan yayılması olduğunu öğrendim. Tüm bu *eğitim sistemi* dedikleri şey, insanları *iyi memur* ve *emir almayı bilen adam* yetiştirmek için icad edilmiş.

Aslında kocaman bir kumpanyada yaşadığımızı ihbar ediyor. Kumpanya, tabii ki adını öyle koymamış, büyük kısmında *hiyerarşi yokmuş* gibi bile yapıyor. Yani ben mesleğimi icra edecek bir işletme kurduğum zaman, sanki özgürmüşüm gibi yapabiliyorum ancak bu o kadar da doğru değil. Kumpanyanın tüm işletmeleri ve ekonomik faaliyeti doğrudan yönetmiyor olması, yönetmiyor olduğu anlamına gelmiyor.

O sebeple başarılı olanların, başarısız olanlardan gerçekte ne gibi farkı olduğunu bilmiyoruz. Başarılı olanlarda bulduğumuz her özelliği, başarısız olanlarda görmek mümkün. *Başarılılar çok çalışıyor* desen, çok çalışanlardan bazıları da başarısız oluyor derim, *çok çevresi var* desen, öyle başarısızları işaret ederim, *zeki ve yetenekli* desen, zeki ve yetenekli başarısızlar gösterebilirim.

Belki mevzu, Kumpanya’nın ihtiyacı olan yerde, doğru zamanda bulunmaktır. Çalışma, yetenek veya doğru kişileri tanımak ancak ondan sonra anlam kazanıyordur. Kumpanyanın neye ihtiyacı olduğunu kestirebiliyorsan, işini büyütebilirsin.